

Ilyas - Nomer Dua Belas

Unggal lebak bakal diangkat luhur

Jeff Pippenger

2023-10-17

Urang masih nyangkem Eliya minangka lambang profétis. Eliya ngawawarkeun ka Ahab yén moal aya hujan, iwal ku pangandika anjeunna, salila tilu taun.

Jeung Élia, urang Tisbi, sahiji ti pangeusi Gilead, ngandika ka Ahab, “Demi PANGERAN, Allah Israil, anu hirup, anu ku sim kuring dipayuneun-Na ngadeg, moal aya ibun atawa hujan dina taun-taun ieu, iwal nurutkeun kana kecap sim kuring.” 1 Raja-raja 17:1.

Kristus ngabéjaan ka urang dina kitab Lukas yén tilu taun téh saéstuna tilu satengah taun.

Jeung Anjeunna ngandika, “Saéstuna, Kami nyebut ka aranjeun, euweuh nabi anu katarima di nagarana sorangan. Tapi Kami nyaritakeun ka aranjeun saéstuna, loba randa aya di Israil dina jaman Elias, waktu langit katutup salila tilu taun genep bulan, waktu kalaparan anu gedé nyebar ka sakuliah nagri; tapi Elias henteu diutus ka saurang ogé ti antara maranéhna, iwal ka Sarepta, hiji kota di Sidon, ka hiji awéwé randa.” Lukas 4:24–26.

Tilu satengah taun éta lumangsung dina mangsa Ahab jeung Isebel, ku kituna nandakeun tilu satengah taun nubuat ti 538 nepi ka 1798, nalika kapausan, anu dilambangkeun minangka Isebel dina garéja Tiatira, maréntah salila Jaman Poék.

Nanging Kami boga sawatara perkara ngalawan ka maneh, lantaran maneh ngantep eta awewe, Isebel, anu nyebut dirina nabi awewe, ngajar jeung ngagoda para hamba Kami supaya maranehna ngalakonan cabul jeung dahar kadaharan anu geus dikurbankeun ka brahala. Jeung Kami geus mere waktu ka dirina pikeun tobat tina cabulna; tapi manehna henteu tobat. Tingali, Kami baris ngalungkeun manehna kana ranjang, jeung jalma-jalma anu jinah jeung manehna kana kasangsaraan anu gede, iwal lamun maranehna tobat tina lampah-lampah maranehna. Jeung anak-anakna baris Kami paehan ku pati; sarta sakabeh jamaah baris nyaho yen Kami teh Anjeunna anu nalungtik ginjal jeung hate: jeung ka masing-masing aranjeun baris Kami mere nurutkeun kana kalakuan maranehna. Wahyu 2:20–23.

“Wanci pikeun tobat” anu dipasihkeun ka Isebel nyaéta tilu satengah taun dina mangsa Élia, sarta tilu satengah taun nubuat ti 538 nepi ka 1798 dina Jaman Poék panganiayaan kapapaan. Hukuman pikeun Isebel jeung raja-raja Éropa anu ngalakukeun zinah jeung manéhna, nyaéta dialungkeun kana ranjang kasangsaraan sarta pupusna barudakna. Aya jiwa-jiwa satia dina mangsa Jaman Poék anu ogé geus dialungkeun kana ranjang kasangsaraan, tapi maranéhna bakal hirup. Nalika dialungkeun kana ranjang kasangsaraan, hasilna—hirup pikeun anu satia atawa maot pikeun anu teu satia—ditangtukeun ku “padamelan” maranéhna. Ranjang kasangsaraan pikeun anu satia ngahasilkeun kasabaran jeung kahirupan. Ranjang kasangsaraan maranéhna bakal eureun ngajelang ahir tilu satengah taun éta, pas saméméh Élia ninggalkeun Sarépta pikeun maréntahkeun Ahab supaya ngumpulkeun sakumna Israél ka Gunung Karmél.

“Panganiayaan ka garéja henteu lumangsung salila sakabéh mangsa 1260 taun éta. Allah, dina rahmat-Na ka umat-Na, ngondangkeun pondok waktu cocoba maranéhna anu murub. Dina ngawangsitkeun ‘kasangsaraan gedé’ anu bakal tumiba ka garéja, Jurusalamet ngandika: ‘Jeung lamun poé-poé éta henteu dipondokkeun, moal aya anu salamet; tapi ku sabab jalma-jalma pilihan, poé-poé éta bakal dipondokkeun.’ Mateus 24:22. Ku pangaruh Réformasi, panganiayaan éta dipungkas saméméh taun 1798.” The Great Controversy, 266, 267.

Pangadilan tina “ranjang kasangsaraan” pikeun kapausan bakal “maéhan anak-anakna ku pati,” nanging pangadilan tina “ranjang kasangsaraan” éta ngandung jangji hirup pikeun jalma-jalma anu kalakuanana némbongkeun kasatiaanna, sakumaha kagambarkeun dina pupusna putra randa Sarepta.

Sanggeus hal éta kaliwat, anak awewe nu boga imah téh gering; sarta geringna pohara beuratna, nepi ka euweuh deui napas dina dirina. Geus kitu manehna ngalahir ka Élia, “Naon urusan abdi sareng anjeun, eh jalmi Allah? Naha anjeun sumping ka abdi pikeun ngélingkeun dosa abdi sarta maéhan putra abdi?” Ari saur Élia ka manehna, “Pasihkeun putra anjeun ka abdi.” Geus kitu ku anjeunna dicandak éta budak tina pangkonanana, tuluy digotong ka rohangan loténg, tempat anjeunna cicing, sarta diperenahkeun dina ranjangna sorangan. Tuluy anjeunna sasambat ka PANGERAN, saur-Na, “Nun PANGERAN, Allah abdi, naha ka randa anu ku abdi didiukan ieu Gusti ogé ngadatangkeun cilaka, ku cara maéhan putrana?” Geus kitu anjeunna ngagolérkeun dirina kana éta budak tilu kali, sarta sasambat ka PANGERAN, saur-Na, “Nun PANGERAN, Allah abdi, abdi nyuhunkeun ka Gusti, mugia jiwa budak ieu mulih deui kana dirina.” Jeung PANGERAN ngadangukeun sora Élia; tuluy jiwa éta budak mulih deui kana dirina, sarta anjeunna hirup deui. Tuluy Élia nyandak éta budak, mawa anjeunna turun ti rohangan luhur ka jero imah, sarta masrahkeun anjeunna ka indungna; sarta saur Élia, “Tingal, putra anjeun hirup.” Geus kitu awewe éta ngalahir ka Élia, “Ayeuna ku hal ieu abdi terang yen anjeun téh jalmi Allah, sarta yén firman PANGERAN dina sungut anjeun téh enya.” 1 Raja-raja 17:17–24.

Randa éta ngaku yen Elia téh “jalma Allah,” sabab “pangandika PANGERAN” anu mulangkeun anakna kana hirup deui téh nya éta pangandika anu “bebeneran.” Prosés tilu léngkah nalika Elia ngagolérkeun dirina kana putra randa éta dipikaharti ku éta randa minangka “pangandika” dina sungut Elia salaku “bebeneran.” Kecap Ibrani ‘emeth’ ditarjamahkeun dina petikan éta jadi “bebeneran,” sarta ngalambangkeun kakawasaan nyipta ti Alfa jeung Omega. Éta téh kecap Ibrani anu kabentuk ku aksara kahiji, katilu welas, jeung panungtung dina alfabét Ibrani, sarta ngalambangkeun Sang Kakawasaan anu sanggup mulangkeun nu paéh kana hirup deui.

Nu satia, sarua jeung nu henteu satia dina “rohangan” mangsa pangmangfaatan anu dilambangkeun ku tilu satengah taun, narima pangadilan mangrupa “ranjang kasangsaraan.” Maot jadi hasil pikeun anak-anak golongan anu nuturkeun awewe lacur anu ngalakukeun cabul jeung ngajarkeun doktrin-doktrin kapidir. Hirup dipasihkeun ka golongan séjén anu nuturkeun pituduh Élia, sarta percaya kana Firman “bebeneran.”

Randa geus nurut kana parentah Elia pikeun ngala cai keur anjeunna sarta mere anjeunna roti saeutik, jeung kataatanana kana pangandika nabi éta ngawakilan umat satia dina Jaman Poék

Tiatira. (Pantes dicatet yén nalika Elia marentah ka éta randa supaya mimitina mere dahar ka anjeunna, sarta sanggeusna mere dahar ka anakna jeung ka dirina sorangan, anu diwakilan ku éta téh nya éta yén Elia anu pangheulana narima kadaharan pikeun didahar. Anjeunna anu pangheulana narima amanat éta, sarta sanggeusna gareja.) Urang dipaparin béja yén pagawean-pagawean umat satia téh leuwih agung dina tungtung batan dina mimitina.

Jeung ka malaikat jamaah di Tiatira tuliskeun kieu; Kieu timbalan Putra Allah, anu panonna lir seuneu nu hurung nyala, jeung suku-Na lir tambaga murni; Kami uninga kana sagala padamelan maneh, jeung kanyaah, jeung pangabdian, jeung iman, jeung kasabaran maneh, jeung padamelan maneh; sarta anu pamungkas leuwih loba batan anu ti heula. Wahyu 2:18, 19.

Anu satia parantos nembongkeun “padamelan” anu hade salila “mangsa” anu dipasihkeun ka kapapaan pikeun tobat, nanging padamelan maranéhna dina ahir téh “leuwih loba tibatan anu mimiti.” Nalika “mangsa” éta parantos rék béak, Kristus ngutus bentang isuk tina reformasi, anu ngamimitian pagawean pikeun henteu deui ngantep kapapaan, anu geus ngajarkeun gareja supaya “ngalakukeun zinah, jeung ngadahar barang-barang anu dipersembahkeun ka brahala.”

Jeung sing saha anu meunang, sarta anu ngajaga pagawéan Kami nepi ka ahir, ka manéhna baris Ku Kami dipaparin kakawasaan atas bangsa-bangsa: Jeung manéhna baris maréntah maranéhna ku iteuk beusi; maranéhna baris diremuk jadi réréjukan saperti wadah tukang gerabah: sakumaha Kami ogé narima ti Rama Kami. Jeung Ku Kami manéhna bakal dipaparin bentang isuk. Sing saha anu boga ceuli, sing ngadéngé naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah. Wahyu 2:26–29.

Kristus miboga “sawatara hal ngalawan” ka jalma-jalma satia dina awal “mangsa” anu dipaparinkeun ka kapapaan pikeun tobat, sabab maranéhna geus ngantep Isebel, “anu ngaku dirina nabi awéwé, pikeun ngajar jeung ngagoda abdi-abdi Kami supaya maranéhna ngalakukeun cabul, jeung ngadahar kadaharan anu dipersembahkeun ka brahala.” Tapi dina ahir éta “mangsa” jalma-jalma satia moal deui ngantep kapapaan nuluykeun godaan-godaanna.

Dina abad ka opat belas mucunghul di Inggris “béntang isuk-isuk tina Reformasi.” John Wycliffe téh pangwawara reformasi, lain keur Inggris wungkul, tapi keur sakumna Karisténan. Bantahan anu agung ngalawan Roma, anu diidinan ku Mantenna pikeun diucapkeun, moal kungsi bisa dipiiseun. Bantahan éta muka perjuangan anu bakal ngahasilkeun kamerdikaan individu-individu, garéja-garéja, jeung bangsa-bangsa.” The Great Controversy, 80.

Kadaharan anu didahar ku para palayan Allah téh nyaéta doktrin-doktrin atawa amanat anu maranéhna tampi. Cabul téh nyaéta gareja ngagunakeun kakawasaan nagara pikeun ngalaksanakeun panglaksanaan doktrin-doktrin ibadah berhala-na. Dina mangsa “waktu” anu dipasihkeun ka Isebel pikeun tobat, gareja ngungsi ka padang gurun pikeun panyalindungan.

Jeung éta awewe kabur ka tanah gurun, ka tempat anu geus disadiakeun ku Allah pikeun dirina, supaya di dinya maranéhna ngurus anjeunna salila sarébu dua ratus genep puluh poé.... Jeung ka éta awewe dipasih anu jangjang garuda anu gedé, supaya manéhna bisa hiber ka tanah gurun, ka tempatna, di mana anjeunna dipiara salila hiji mangsa, dua mangsa, jeung satengah mangsa, jauh ti payuneun oray éta. Jeung oray éta nyemburkeun tina sungutna cai

kawas caah nuturkeun éta awewe, supaya anjeunna kabawa ku caah éta. Jeung bumi nulungan éta awewe, sarta bumi muka sungutna, tuluy ngelek caah anu ku naga éta disemburkeun tina sungutna. Wahyu 12:6, 14–16.

Dina mangsa panganiayaan ku Jezebel jeung Ahab, Obadiah ngawakilan panangtayungan anu disadiakeun ku padang gurun dina mangsa kakawasaan paus.

Tuluy Ahab nyaur ka Obadya, anu jadi pangurus karatonna. (Ari Obadya pohara sieun ka PANGERAN; sabab kitu kajadianana, waktu Izebel mupus para nabi PANGERAN, Obadya nyokot saratus nabi, terus nyumputkeun maranéhna, lima puluh-lima puluh urang dina hiji guha, sarta méré maranéhna dahareun roti jeung cai.) 1 Raja-raja 18:3, 4.

Pagawéan Obaja nyumputkeun para nabi masing-masing lima puluh urang di guha-guha téh mangrupikeun lambang ngeunaan tempat di padang gurun anu geus disadiakeun ku Allah pikeun ngariksa jeung nyukupan kaum satia, anu nampik ngadahar doktrin-doktrin kapausan sarta anu ogé nampik narima hubungan anu najis anu dilambangkeun ku cabulna manéhna jeung raja-raja Éropa. Mangsa nalika Elia diparentahkeun ka randa di Sarepta pikeun meunangkeun dahareun jeung panyalindungan tina Izébéel jeung Aháb, nya éta mangsa nalika garéja ngungsi ka padang gurun, sarta tempat anu geus disadiakeun ku Allah pikeun maranéhna dilambangkeun ku pagawéan Obaja.

Tempat panyumputan Élia di Sarepta, nu dina basa Ibrani disebut “Zarephath,” hartina panyucian. Nalika mangsa nu dipasihkeun ka Isebel pikeun tobat geus béak, Élia indit ka Obaja sarta maréntahkeun Ahab supaya ngagero sakumna Israél ka Karmel.

Sareng nalika Obaja aya di jalan, lah, Élia papanggih jeung anjeunna; sarta anjeunna ngaku ka anjeunna, tuluy sujud nepi ka rarayna kana taneuh, sarta nyarios, “Naha anjeun téh tuan abdi Élia?” Jeung anjeunna ngawaler ka anjeunna, “Enya, abdi ieu. Indit, wartosan ka tuan anjeun, ‘Lah, Élia aya di dieu.’” 1 Raja-raja 18:17, 18.

Mangsa Élia jeung randa di Sarépta ngalambangkeun Jaman Poék. Dina carita ngeunaan Élia jeung randa éta, manéhna keur ngumpulkeun dua dahan kai, sabab manéhna geus rék paéh. Randa dina nubuat téh hiji garéja, jeung manéhna ngawakilan garéja di padang gurun anu geus méh paéh.

Jeung ka malaikat jamaah di Sardis tuliskeun kieu: Kitu saur Anjeunna anu nyekel tujuh Roh Allah jeung tujuh bentang; Kami terang kana padamelan anjeun, yén anjeun boga ngaran saolah-olah hirup, padahal geus paéh. Sing waspada, sarta kuatkeun hal-hal anu can kari, anu geus méh paéh; sabab Kami tacan manggihan padamelan anjeun sampurna di payuneun Allah. Wahyu 3:1, 2.

Manehna keur “ngumpulkeun dua tangkal kai”, sarta keur nyiapkeun pupusna nalika Élia ngaganggu anjeunna.

Lajeng sumping firman PANGERAN ka anjeunna, saur-Na, “Geura gugah, indit ka Sarepta, anu kagungan Sidon, sarta cicing di dinya; tingali, Kami geus maréntahkeun hiji randa di dinya supaya nyayagikeun pangrojong keur maneh.” Ku kituna anjeunna tuluy gugah sarta indit ka Sarepta. Sanggeus anjeunna nepi ka lawang kota, katingali aya hiji randa keur ngumpulkeun suluh kai; anjeunna nyaur ka éta awewe, saur-Na, “Pangnyuhunkeun ka maneh, bawa ka dieu

sakedik cai dina hiji wadah, supaya kami bisa nginum.” Nalika éta awewe keur indit rék nyokotkeunana, anjeunna nyaur deui ka dirina, saur-Na, “Pangnyuhunkeun ka maneh, bawa ogé ka dieu sakereweng roti dina leungeun maneh.” Ari jawabanana, “Demi PANGERAN Allah maneh anu jumeneng hirup, abdi teu boga roti sapanggang ogé, ngan sakeupeul tipung dina gentong jeung saeutik minyak dina buli-buli; jeung ayeuna, tingali, abdi keur ngumpulkeun dua potong kai, sangkan abdi bisa asup teras ngolahna keur abdi jeung anak abdi, supaya kami dahar, tuluy paéh.” 1 Raja-raja 17:8–12.

Pamajikan randa ti Sarepta keur ngumpulkeun “dua batang kai.” Eta randa ngagambarkeun jalma-jalma satia dina mangsa Izebel. Anakna ngagambarkeun jalma-jalma dina sajarah Tiatira anu maot kalayan jangji bakal dihirupkeun deui dina kabangkitan anu kahiji.

Tuluy kuring ningali tahta-tahta, sarta maranéhna calik di dinya, jeung kakawasaan pikeun ngahakiman dipasrahkeun ka maranéhna. Kuring ogé ningali jiwa-jiwa jalma-jalma anu geus dipancung ku sabab kasaksian ngeunaan Yesus jeung ku sabab firman Allah, sarta anu henteu nyembah ka sato galak éta, boh ka gambarna, jeung henteu narima tandana dina tarangna atawa dina leungeunna; sarta maranéhna hirup deui jeung maréntah babarengan jeung Kristus salila sarébu taun. Ari jalma-jalma paéh anu séjén mah henteu hirup deui nepi ka sarébu taun éta réngsé. Ieu téh kabangkitan anu kahiji. Bagja jeung suci jalma anu meunang bagian dina kabangkitan anu kahiji: ka jalma-jalma kitu maot anu kadua teu boga kawasa, tapi maranéhna bakal jadi imam-imam Allah jeung Kristus, sarta bakal maréntah babarengan jeung Anjeunna salila sarébu taun. Wahyu 20:4–6.

Randa ogé ngagambarkeun sajumlah leutik jalma di Sardis, anu pantes sarta dipaparin pakean bodas.

Maranéhanana anu ngaranna masih aya sababaraha di Sardis, anu henteu ngotoran pakeanana; sarta maranéhna bakal leumpang babarengan jeung Kami dina bodas: sabab maranéhna pantes. Anu meunang, manéhna éta bakal dipaparin pakean bodas; sarta Kami moal mupus ngaranna tina kitab kahirupan, tapi Kami bakal ngaku ngaranna di payuneun Rama Kami, jeung di payuneun para malaikat-Na. Wahyu 3:4, 5.

Aranjeunna anu aya dina garéja kaopat, nyaéta Tiatira, anu satia nepi ka maot, dilambangkeun ku putra randa, dipaparinkeun jubah bodas dina meterai kalima.

Jeung nalika Anjeunna muka meterai anu kalima, kuring ningali di handapeun altar jiwa-jiwa jalma anu geus dipaéhan ku sabab firman Allah jeung ku sabab kasaksian anu dicekel ku maranéhna. Jeung maranéhna ngagorowok ku sora tarik, pokna, “Nepi ka iraha, nun Gusti, anu suci jeung sajati, Anjeun tacan ngahakiman jeung males getih kami ka jalma-jalma anu cicing di bumi?” Jeung jubah-jubah bodas dipasihkeun ka unggal saurang di antara maranéhna; sarta ka maranéhna diandikakeun, supaya maranéhna tetep reureuh heula sawatara waktu deui, nepi ka sasama abdi-abdi maranéhna kénéh jeung dulur-dulur maranéhna ogé, anu bakal dipaéhan saperti maranéhna, kacumponan. Wahyu 6:9–11.

Para martir dina Jaman Poék dipaparin jubah bodas, sarta diparéntahkeun supaya maranéhna ngaso di kuburna, nepi ka hiji golongan séjén tina para martir kapapaan kudu dipaéhan, sakumaha

maranéhna geus dipaéhan. Maranéhna geus dipaéhan ku kapapaan salila tilu satengah taun, sarta ka maranéhna dijangjikeun yén ahirna kapapaan bakal dihukum, tapi henteu nepi ka hiji golongan kadua tina para martir kapapaan kudu dipaéhan, dina mangsa krisis hukum Minggu anu bakal geura datang. Sister White ngahubungkeun paménta para martir pikeun pangadilan kana kapapaan jeung dua petikan dina kitab Wahyu.

“Nalika segel anu kalima dibuka, Yohanes anu Muka Wahyu dina titingalian ningali di handapeun altar rombongan jalma-jalma anu dipaéhan ku sabab Firman Allah jeung kasaksian Yesus Kristus. Sanggeus ieu datang adegan-adegan anu diterangkeun dina Wahyu pasal dalapan belas, nalika jalma-jalma anu satia jeung bener dipiwarang kaluar ti Babul. [Wahyu 18:1–5, dikutip.]” Manuscript Releases, jilid 20, 14.

Wahyu dalapan welas ayat hiji nepi ka lima ngagambarkeun dua sora dina ayat hiji jeung ayat opat. Sora anu kadua nyaéta panggero pikeun kaluar ti Babul, sarta éta nandaan mimiti panganiayaan hukum Minggu, nalika gerakan anu kuat ti malaikat katilu ngagero domba-domba Allah anu séjén kaluar ti Babul. Manéhna ogé nempatkeun petikan tina segel kalima dina bubuka segel katujuh.

“[Wahyu 6:9–11 dikutip]. Ieu téh pamandangan-pandangan anu dipidangkeun ka Yohanes anu sabenerna can kajadian, tapi anu baris kajadian dina hiji mangsa di waktu nu bakal datang.

“Wahyu 8:1–4 dikutip.” Manuscript Releases, jilid 20, 197.

Dina Wahyu pasal dalapan, ayat hiji nepi ka opat, segel katujuh dibuka.

Jeung nalika Mantenna geus muka meterai anu katujuh, aya tiiseun di sawarga kira-kira satengah jam lilana. Jeung kuring ningali tujuh malaikat anu ngadeg di payuneun Allah; sarta ka maranéhna dipaparinkeun tujuh tarompet. Jeung malaikat anu séjén datang, tuluy nangtung di altar, nyekel padupaan emas; sarta ka anjeunna dipaparinkeun menyan anu loba, supaya dipasrahkeun ku anjeunna babarengan jeung doa sakumna umat suci dina altar emas anu aya di payuneun tahta. Jeung haseup menyan éta, anu naék babarengan jeung doa-doa umat suci, munggah ka payuneun Allah tina panangan malaikat éta. Wahyu 8:1–4.

Doa-doa para martir ti Jaman Gelap, anu dina meterai kalima keur nyuhunkeun sangkan Allah ngadatangkeun pangadilan ka éta awewe lacur anu ngalakukeun cabul jeung raja-raja bumi, naék “ka payuneun Allah,” waktu meterai katujuh dibuka. Ilham nyaluyukeun kabukana meterai katujuh jeung sora kadua dina Wahyu dalapan welas, sabab dina sora kadua éta Allah nginget kana kajahatan-jajahatanana, tuluy Anjeunna ngalipetgandakeun pangadilanana. Sakali pikeun para martir ti Jaman Gelap, jeung sakali deui pikeun pamandian getih dina krisis hukum Minggu.

Sarta kuring ngadangu sora séjén ti sawarga, pokna, Kaluarlah ti dinya, eh umat Kami, supaya maranéh ulah milu kana dosa-dosana, jeung supaya maranéh ulah narima tina bala-balana. Sabab dosa-dosana geus ngahontal ka sawarga, sarta Allah geus émut kana kajahatan-kajahatanana. Balas ka dirina sakumaha manéhna geus ngabales ka maranéh, sarta gandakeun ka dirina dua kali lipet nurutkeun kana pagawéanana; dina cangkir anu geus dieusian ku dirina, eusian pikeun dirina dua kali lipet. Wahyu 18:4–6.

Sawatara urang di Sardis anu tacan ngotoran papakéan maranéhna, ngagambarkeun jalma-jalma anu kaluar tina sajarah Tiatira anu réngsé dina taun 1798. Maranéhna digambarkeun ku randa ti Sarepta, hiji randa anu keur angkat ka pesta kawinan dina taun 1844.

“Kadatangan Kristus salaku Imam Agung urang ka tempat anu Mahasuci, pikeun ngabersihan Bait Suci, anu dipintonkeun dina Daniel 8:14; kadatangan Putra manusa ka Nu Sepuh Poe, sakumaha dipidangkeun dina Daniel 7:13; jeung kadatangan Gusti ka Bait-Na, anu geus dinubuatkeun ku Malakhi, mangrupikeun gambaran ngeunaan kajadian anu sarua; jeung ieu ogé dilambangkeun ku kadatangan panganten lalaki ka pangantenan, sakumaha dijelaskeun ku Kristus dina misil ngeunaan sapuluh parawan, dina Mateus 25.” The Great Controversy, 426.

Randa, keur nyiapkeun tuang panungtungan saméméh pupusna, nalika Élia maréntahkeun manéhna supaya ngaladénan anjeunna. Anjeunna ngagambarkeun sajumlah leutik jalma satia di Tiatira, nu keur ngalih jadi sajumlah leutik jalma satia di Sardis anu keur ngumpulkeun “dua iteuk” pikeun hiji “seuneu”.

“Dua iteuk” ngalambangkeun dua golongan Israil baheula, anu geus dipinuhan ku tapakan kapir lajeng ku kapausan, tapi dina sajarah taun 1798 nepi ka 1844 kudu dikumpulkeun babarengan sarta dihiijikeun jadi “hiji iteuk.”

Firman PANGERAN sumping deui ka abdi, saur-Na, “Leuwih ti éta, eh anak manusa, cokot ku maneh hiji iteuk, tuluy tuliskeun dina eta, ‘Pikeun Yuda, jeung pikeun urang Israil anu jadi rerencanganana’; saterusna cokot deui iteuk anu sejen, tuluy tuliskeun dina eta, ‘Pikeun Yusuf, iteuk Epraim, jeung pikeun sakumna kulawarga Israil anu jadi rerencanganana.’ Tuluy sambungkeun eta, nu hiji ka nu sejen, jadi hiji iteuk; sarta eta bakal jadi hiji dina panangan maneh. Jeung lamun anak-anak bangsamu nyarita ka maneh, pokna, ‘Naha maneh moal mere nyaho ka kami naon hartina ieu?’ omongkeun ka maranehna, ‘Kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Agung: Tingali, Kami baris nyokot iteuk Yusuf, anu aya dina panangan Epraim, jeung kaom-kaom Israil anu jadi sasamana, tuluy Kami bakal ngahijikeun eta jeung eta, nya eta jeung iteuk Yuda, sarta ngajadikeun eta hiji iteuk, jeung eta bakal jadi hiji dina panangan Kami.’ Jeung iteuk-iteuk anu ku maneh ditulisan eta kudu aya dina panangan maneh di hareupeun panon maranehna. Jeung omongkeun ka maranehna, ‘Kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Agung: Tingali, Kami baris nyokot urang Israil ti antara bangsa-bangsa asing, ka mana maranehna geus indit, sarta Kami bakal ngumpulkeun maranehna ti unggal penjuru, tuluy mawa maranehna ka tanahna sorangan. Jeung Kami bakal ngajadikeun maranehna hiji bangsa di eta tanah, di gunung-gunung Israil; jeung hiji raja bakal jadi raja pikeun maranehna kabéh; sarta maranehna moal deui jadi dua bangsa, jeung moal deui kabagi jadi dua karajaan salalawasna. Maranehna moal deui ngotoran dirina ku brahala-brahala maranehna, atawa ku hal-hal anu pikakeuheuleun, atawa ku salah-salah maranehna naon bae; tapi Kami bakal nyalametkeun maranehna tina sakabéh tempat pangumbaraan maranehna, tempat maranehna geus dosa, sarta bakal nyucikeun maranehna; ku kituna maranehna bakal jadi umat Kami, sarta Kami bakal jadi Allah maranehna. Jeung Daud, abdi Kami, bakal jadi raja maranehna; sarta maranehna kabéh bakal boga hiji angon; maranehna ogé bakal leumpang dina putusan-putusan Kami, sarta bakal nginget-ninget katetepan-katetepan Kami, tuluy ngalaksanakeunana. Jeung maranehna bakal cicing di tanah anu geus Kami pasrahkeun ka Yakub, abdi Kami, tempat

karuhun maranehna geus cicing; sarta maranehna bakal cicing di dinya, maranehna, jeung anak-anakna, jeung anak incu maranehna salalanggengna; sarta Daud, abdi Kami, bakal jadi pamingpin maranehna salalanggengna. Leuwih ti éta, Kami bakal ngayakeun hiji pasatujuan karapihan jeung maranehna; eta bakal jadi pasatujuan anu langgeng jeung maranehna; sarta Kami bakal netepkeun maranehna, ngalobaan maranehna, sarta nempatkeun tempat suci Kami di tengah-tengah maranehna salalanggengna. Kémah Kami ogé bakal aya jeung maranehna; enya, Kami bakal jadi Allah maranehna, sarta maranehna bakal jadi umat Kami. Jeung bangsa-bangsa asing bakal nyaho yen Kami, PANGERAN, anu nyucikeun Israil, lamun tempat suci Kami aya di tengah-tengah maranehna salalanggengna.”” Yehezkiel 37:15–28.

Nalika Elia ninggalkeun Sarepta pikeun nyaur Ahab jeung sakumna Israil ka Gunung Karmel, garéja randa anu geus ngungsi ka padang gurun keur ngumpulkeun dua potong kai pikeun seuneu anu nyucikeun éta randa saméméh kawinan dina 22 Oktober 1844. Pangumpulan dua potong kai éta nya éta pangumpulan gerakan Millerite anu kalaksanakeun dina mangsa genep puluh lima taun panungtungan anu ditepikeun dina Yesaya tujuh. Karajaan kalér nandangan kutuk Musa ti taun 723 SM nepi ka 1798, jeung karajaan kidul nandangan kutuk anu sarua ti taun 677 SM nepi ka 1844. Dina 1844, turunan rohani tina dua bangsa literal éta di hijikeun jadi hiji potong kai, atawa hiji bangsa.

Upami euweuh deui, Yézekiel nétélakeun dua iteuk téh minangka dua bangsa, anu jadi hiji bangsa.

Sabab kapala Siria teh Damsik, jeung kapala Damsik teh Rézin; sarta dina genep puluh lima taun deui Epraim bakal diruksak nepi ka henteu jadi hiji bangsa. Jeung kapala Epraim teh Samaria, jeung kapala Samaria teh putra Remalya. Lamun maraneh henteu percaya, tangtu maraneh moal diteguhkeun. Yesaya 7:8, 9.

Upami urang moal percaya kana nubuat genep puluh lima taun, urang moal diteguhkeun.

Urang bakal neraskeun nepikeun simbolisme Élias dina artikel salajengna.